

HALLITUS, DUUMA JA KANSA

Duuman ja hallituksen välillä on epäsovpu. Duuma on antanut epäluottamuslauseen ministeristölle ja vaatinut sen eroamista. Ministeristö on päästänyt Duuman ilmoituksen ohi korvien ja alkanut entistä avoimemmin tehdä pilkkaa Duumasta, kehottaen sitä käymään käsiksi kysymykseen pesulaitoksesta Jurjevin kaupungin kansliavahteja varten.

Mikä oikeastaan on tämän Duuman ja hallituksen välisen epäsovun, tämän yhteentörmäyksen olemus? Talonpoikain laajat joukot, pieneläjäyleisö yleensä ja vihdoin monet porvarilliset poliitikot (kadetit) kuvittelevat tai koettavat vakuuttaa itselleen ja muille, että yhteentörmäys johtuu siitä, kun hallitus ei ymmärrä tehtäviään eikä asemaansa. Kun tämä ymmärtämättömyys selkenee, kun ihmiset tottuivat uutuuteen, s.o. perustuslailliseen järjestelmään, välttämättömyyteen ratkaista valtiolliset kysymykset kansalaisten äänestyksellä eikä vanhan vallan käskyllä,—niin silloin kaikki vakiintuu uomaansa. Tämän mielipiteen mukaan edessämme on „perustuslakiselkkaus”, s.o. eri instituutioiden välinen yhteentörmäys perustuslaillisessa valtiossa, joka käytännössä tunnustaa vanhan vallan ohella myös kansanedustajain vallan. Mitä aikansa sietää, siihen mieltyy, näin ajattelee pieneläjä ja näin järkeilee porvarillinen poliitikko. Pieneläjä ajattelee näin yksinkertaisuudessaan ja poliittisessa kokemattomuudessaan. Porvarillinen poliitikko ajattelee näin siksi, että nämä mietteet vastaavat hänen luokkansa etuja.

Kadettien pää-äänenkannattaja „Retsh” lehti esimerkiksi kirjoittaa: „Meidän ministereillämme on vielä vähemmän kokemusta perustuslaillisuuden teoriassa ja käytännössä kuin edustajiemme enemmistöllä”. Asia nähkääs riippuu ministerien kokemattomuudesta, kun nämä eivät ole opiskelleet valtio-oppia professori Kovalevskin eivätkä professori Miljukovin luona. Koko asian olemus on juuri siinä. No, koska eivät ole oppineet kirjoista, niin oppivat Duumassa pidettävistä puheista. Mitä aikansa sietää, siihen mieltyy. Ja kadettilainen „Retsh” viittaa Saksan porvaristoon. Tuo porvaristo oli samoin — sanomme lievästi — epäsovussa hallituksen kanssa vuonna 1848. Sekin tavoitelti taikka halusi tavoitella täyttä valtaa kansalle ja täyttä vapautta kansalle. Sen jälkeen, kun Saksan hallitus oli kukistanut kansan taistelun, porvariston sallittiin valita edustajansa parlamenttiin. Edustajat puhuivat, mutta vanha valta hoiti asiat. Edustajat puhuivat ja selittivät ministereille heidän „ymmärtämättömyyttään”, opettivat heille „perustuslaillisuutta”, opettivat puolisoitoista vuosikymmentä, 40-luvun lopulta 60-luvun alkuun saakka. 60-luvulla Bismarck riitaantui julkisesti porvaristoa edustavien „kansanedustajien” kanssa, mutta se oli perheriidan viimeinen leimahdus. Porvaristo viehättyi Saksan armeijan voittoihin ja tyytyi täydellisesti yleiseen äänioikeuteen, samalla kun valta jäi täydellisesti aateliselle virkamiehallitukselle.

Tämä esimerkki Bismarckin viimeisestä vakavasta riidasta „kansan”-edustajain kanssa juuri miellyttääkin erikoisesti kadettilaista „Retsh” lehteä. Saksan porvaristo antoi peräksi Bismarckille (viidentoista vuoden kuluttua siitä, kun vallankumous lopullisesti kukistettiin). Mutta meillä Venäjän porvaristo saa heti Goremykinin myöntymään. Ja kadetit riemuitsevat etukäteen: meillä Goremykinin täytyy tehdä suurempia myönnytyksiä kuin mitä Bismarck aikanaan teki.

Myönnämme mielellämme, että Goremykin on kaukana Bismarckista. Mutta meidän mielestämme työväenluokalle on nyt erikoisen tärkeätä ymmärtää porvariston ja kaikenlaisten Bismarckien välillä solmittujen sopimusten *syöin olemus*, kun taas kysymys tulevien myönnytysten määrästä on tulevaisuuden asia. Bismarckit pääsivät sovintoon porvariston kanssa vasta sitten, kun vallankumous oli lopulli-

sesti tukahdutettu, kun porvaristo oli lopullisesti puijannut „kansan vapauden”, kun se oli hyvällä ja kaikessa sovussa mukautunut vanhaan aateliseen virkamiesvaltaan, joka puolusti tilanherraa talonpoikaa vastaan ja varsinkin kapitalistia työläistä vastaan.

Siinä juuri oli todellinen, oikea perusta, jolle pohjautui Bismarckin sovinto saksalaisten kadettien, se on preussilaisten progressistien, kanssa. Tämä juuri oli elin pohjana sille „perustuslaillisuudelle”, jota saksalaiset Kovalevskit ja Miljukovit opettivat Bismarckeille 15 vuotta vallankumouksen kukistamisen jälkeen. Ehkäpä meidän professorimme eivät tiedäkään sitä: professorit tuntevat kirjoja, mutta eivät tunne elämää, kun taas työläisten pitää tuntea sekin.

Meillä Venäjällä ei nyt käydä vakavaa taistelua lainkaan siitä, minkälaisen myönnytysten pohjalla Goremykinin ja liberaalinen porvaristo voisivat sopia keskenään. Taistelua käydään kansanjoukkojen ja vanhan maaorjuudellisen virkamiesvallan välillä, joista edelliset eivät voi elää entisen järjestelmän vallitessa ja jälkimmäinen ei voi olla olemassa todella perustuslaillisen järjestelmän oloissa. Taistelua ei käydä siitä, miten pitäisi oikein soveltaa perustuslaillisuuden opetuksia, vaan siitä, onko perustuslaillisuus yleensä mahdollista.

Se ei ole parlamenttiselkkaus eikä itse Duumakaan vielä ole lainkaan parlamentti, se ei ole porvarillisen „järjestyksen” elin vakiintuneen perustuslain oloissa. Se vain osoittaa ja hyvin heikosti tulkitsee sitä kansanliikettä, joka kasvaa Duuman ulkopuolella tahi siitä riippumatta.

Duuman ja hallituksen välinen yhteentörmäys viittaa vain *välillisesti* siihen, että talonpoikaisjoukkojen ja työväenluokan kaikki tärkeimmät ja jo kypsyneet pyrkimykset ovat törmänneet yhteen vanhan vallan kaikkivaltaisuuden ja koskemattomuuden kanssa. Nämä kypsyneet pyrkimykset tulkitaan usein lyhyin sanoin: maata ja vapautta. Näitä pyrkimyksiä ei ole tyydytetty. Näiden vaatimusten takana olevat voimat eivät ole vielä läheskään, ei läheskään kaikki liikkeellä. Näiden voimien täydellisen valloilleenpääsemisen ehdot ovat vasta kypsymässä.

Meidän ei pidä nyt suunnata kansan huomiota perustuslaillisuuden oppitunteihin, joita Kovalevskit antavat Goremykineille. Meidän on nyt muisteltava useammin muita

asioita eikä Bismarckien pikkutorailuja porvariston huippukerrostien kanssa. Työväenluokka ja talonpoikaisto eivät anna kadettien muuttaa Duumaa sellaisten torailujen ja sellaisten sopimusten elimeksi. On paljastettava jokainen kadettien askel, joka ilmentää heidän horjhdustaan siihen suuntaan. Tietäkööt Työryhmä ja työväenryhmä Duumassa, että ne voivat tuottaa voimiensamukaista hyötyä taistelulle todellisen vapauden puolesta vain erottautumalla kadeteista, vain kohoamalla perustuslaillisuuden kouluoppitunteja korkeammalle, vain julistamalla kuuluvasti kaikki kansan vaatimukset, kaikki sen tarpeet, vain sanomalla koko katkeran totuuden.

„Volna” № 20,
toukokuun 18 pnä 1906

Julkaistaan
„Volna” lehdessä tekstin mukaan
